

— Iubita mea, în primul rând, nu-i adevărat, nu ești prea grasă. Dar nu despre asta este vorba. Chiar dac-ai fi, nimeni n-are dreptul să vorbească așa. Este o lipsă de respect față de celălalt, îi explică mama și o trage pe Maria spre oglinda din hol. Pe cine vezi aici? o întreabă.

— Nu știu, răspunde Maria dând din cap.

— Eu văd o fetiță care adoră să danseze. Care este dansatoare și o să fie întotdeauna dansatoare, pentru că are dansul în sânge. Și dansul înseamnă mai mult decât să faci balet. E o pasiune. Nimeni nu ți-o poate lua, spune mama, stând dreaptă în spatele fetei.

— Nici măcar doamna Ionescu?

Maria își șterge lacrimile și o îmbrățișează pe mama.

— Nici măcar ea, îi răspunde mama dând din cap. O să întâlnești o mulțime de oameni în viața ta, iubita mea. Și ei îți vor spune tot felul de lucruri. Unele așa de plăcute, că ai vrea să le auzi tot timpul, și unele atât de îngrozitoare, că o să vrei să te ascunzi sub canapea și să rămâi acolo. Dar adesea, nici unele, nici altele nu vor fi adevărate. De aceea trebuie să știi cine ești.

— Și cine sunt?

— Ești o fetiță extraordinară, muncitoare și foarte perseverentă.

Mama o sărută pe frunte.

— Dar este de ajuns ca să fii o dansatoare bună? întreabă

Maria oftând.

— Ești cea mai bună dansatoare pe care o cunosc, confirmă și Vlad din cadrul ușii.

— Serios?

Mariei încă-i tremură buzele.

— Bine, poate tipa asta e mai bună, continuă Vlad și pornește un videoclip pe telefon ca să i-l arate Mariei. Dar ea e supercelebră.

Fata care dansează în videoclip este chiar foarte grasă. Nu are poante și nici fustiță de tul, doar pantaloni de trening și pantofi sport.

Dar cum dansează! Doamne! Ca și cum lumea toată ar fi a ei. Ca și cum ar fi regina tuturor dansurilor din lume. Tot corpul ei dansează – burta ei mare, picioarele, degetele; iar brațele, deși-i sunt grele, se ridică atât de ușor, de parc-ar fi aripi de flutură. Cum se poate? Maria nu-și poate lua ochii de la ea.

— De ce nu mi-ai arătat-o niciodată? îl întreabă fata.

— Păi, ea nu e balerină. M-am gândit că n-o să-ți placă, răspunde Vlad.

— Îmi place. Foarte mult.

Mariei i s-au uscat lacrimile pe obraz. Vlad dă muzica mai tare. E atât de ritmică, încât n-ai cum să i te împotrivești. Nu se știe cum și când, dar încep toți să danseze – mai întâi Maria, apoi Vlad și mama. Chiar și Ana, care a ieșit cu o carte în mână din camera ei. Mariei i se face cald, așa că își dă jos pantofii și șosetele. Cu tălpile goale sare încolo și-ncoace și dă din mâini în toate părțile. Cocul i se desface, părul îi cade pe frunte, îi zboară în jurul capului, dar Maria dansează cum n-a mai dansat de mult. Dansează ca și cum lumea i-ar aparține, dansează liberă. Ca o persoană care are încredere în ea.

În momentul acela, în ușă își face apariția tata.

— Ce se întâmplă aici? întreabă el.

— Facem o petrecere hip-hop, pentru că profesoara de dans i-a spus Mariei că este prea grasă pentru balet! strigă Ana.

— Excelentă veste! se bucură tata.

— Că sunt prea grasă? râde Maria.

— Că dansul îți aduce din nou bucurie.

Tata își aruncă geanta într-un colț și începe să danseze și el. Iar Maria își promite că din ziua aceea, nicio doamnă Ionescu n-o să-i mai ia bucuria de a dansa.

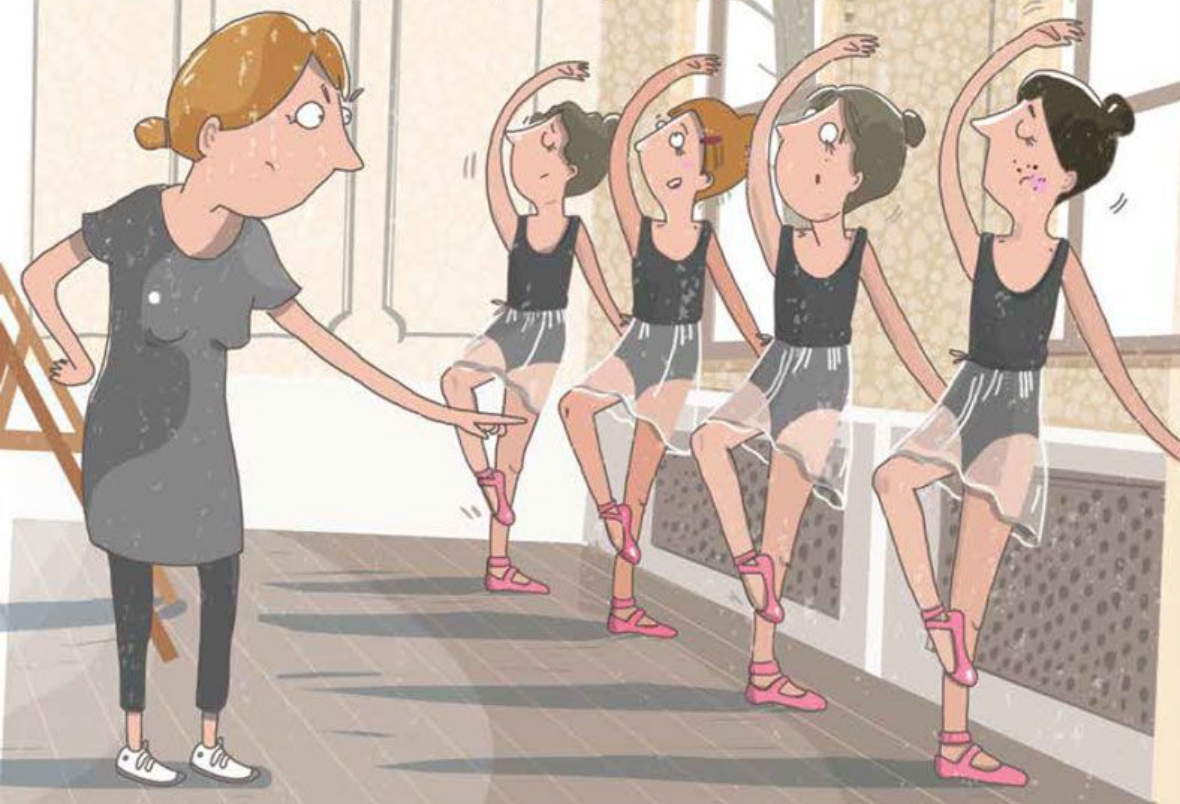
— Spatele drept! Brațul mai jos! Picioarul mai sus! Mai sus! Mai sus! MAI SUS!!! Mai sus, mai sus, până la cer, până la stele, la cele care dansează pe cele mai cunoscute scene ale lumii.

Alături de colegele ei, Maria repetă cu orele la bară aceleași poziții, dar cu toate că se străduiesc din răsputeri, și de la toată strădania le dor genunchii și degetele, doamna Ionescu nu este niciodată mulțumită.

— Nu sunteți bune de nimic, spune ea, împungând cu un deget costeliv în gamba sau brațul cuiva.

Împunsăturile sunt dureroase, dar Maria și-ar dori mai mult decât orice pe lume să nu o mai audă spunând că nu e bună de nimic, așa că nu se plânge și încearcă din nou, cât de bine poate ea. Din păcate, nu același lucru se poate spune despre picioarele ei, care uneori, obosite din cale-afară, o lasă baltă și se prăbușesc sau îi tremură, ca și cum ar spune: „Nu te supăra pe noi, dar nu mai putem.”

— Hai, încă un pic, mai răbdați încă un pic, le roagă Maria.

Dar chiar și atunci când picioarele se străduiesc cât de bine pot, tot nu sunt vrednice de laudele doamnei Ionescu. Profesoara strigă la fete tot timpul și le spune lucruri nu tocmai plăcute, așa că după fiecare lecție, fetele plâng. Mai ales Julia, care nici măcar nu vrea să fie balerină, ci face asta pentru că o obligă mama ei. Maria o consolează mereu pe Julia cum poate, deși uneori îi vine și ei să plângă. De altfel, pe coridoarele școlii de balet, cineva consolează mereu pe cineva – elevele mai mari le consolează pe cele mai mici, ajutându-le să-și înfășoare în bandaje degetele umflate și tălpile pline de răni. Dacă doamna Ionescu n-ar țipa atât, ar fi mai ușor. Și Maria nu s-ar simți atât de rău înaintea fiecărei ore de dans clasic. Se străduiește, muncește mult, dar profesoara nu face decât s-o critice. Maria nu își imaginase așa orele de dans, dar părinților nu le spune nimic. Simte că n-ar fi deloc, dar deloc încântați de toată povestea aceasta. Ba mai mult, sigur ar vrea s-o retragă de la școala mult-visată! Ori, așa ceva nu se poate! Cum altfel o s-ajungă o dansatoare adevărată?

A venit ziua cea mare. Doamna Ionescu alege dansatoarele pentru spectacol. Maria așteaptă lângă bară, dreaptă ca bradul, pe vârful picioarelor. E greu, dar se descurcă. Atenție! Arabesc! Bărbia sus, picioarele și mai sus. Acum vine partea cea mai grea. Alergare și... salt! Aterizare. Mâna sus. Încă un pic... mai rezistă în poziția asta încă un pic. Ai reușit!

— Nu e rău deloc.

Cuvintele profesoarei o ridică pe Maria cu câțiva centimetri deasupra pământului, de parcă i-ar fi dat aripi. A dat totul și în sfârșit doamna Ionescu apreciază efortul. Profesoara o privește cu atenție.

— Dar oricum nu ești bună de nimic, îi spune ea într-un final. Ești prea grasă.

Și într-o secundă, lumea devine cenușie și mată, ca și cum cineva ar fi frecat-o cu șmirghel. Și toate oglinzile se uită la Maria din toate părțile. Aceleași oglinzi care acum o clipă o ajutaseră să se asigure că piciorul îi este suficient de drept sau că se mișcă precum

colegele ei.

Acum, oglinzile râd de ea cu ironie mușcătoare: „Nu ești bună de nimic! De nimic!” Maria simte că ochii i se umplu de lacrimi, dar n-are voie să plângă aici, în sală. E absolut exclus.

„Sala de balet e un loc unde se muncește, nu se bocește”, repetă mereu doamna Ionescu. Așa că Maria își înghite lacrimile și continuă să exerseze. Dar când se aude clopoțelul, fugă pe coridor și apoi, cât de repede poate, în vestiar. Nici nu aude că o strigă Julia. Nu aude nimic. În cap îi răsună doar vocea profesoarei: „Nu ești bună de nimic!” Iese în fugă pe stradă. Aici ai voie să plângi, așa că hohotește, hohotește în voie, până nu mai are aer. Dar plânsul n-o prea ajută, pentru că din vitrinele magazinelor pe lângă care trece o arată cu degetul manechine slabe de plastic: „Grasa! Grasa! Grasa!”, „Prea grasă!”, strâmbă din buze cu dezgust un top-model pictat pe tramvai. Maria nu știuse până atunci că pot dura mult mai tare cuvintele decât tălpile făcute franjuri de orele petrecute pe poante. „Prea grasă” arde mai tare ca focul. Corpul ei, de care-i plăcuse până atunci, pentru că o ajuta să-și îndeplinească visele, dintr-odată i-a devenit dușman.

Fetița care a intrat pe ușa casei când s-a întors de la școală era o cu totul altă Maria. Cocul îi era tot impecabil, niciun fir rebel nu ieșea din el, ghiozdanul îi era același, dar fata nu mai stătea dreaptă ca bradul, ci cocoșată și, cumva, ca o linie frântă. În locul fetei pline de speranță, mama vede intrând pe ușă un ghemotoc de nefericire.

— N-o să fiu dansatoare, hohotește Maria.

— Dar ce s-a întâmplat? Muncești atât de mult! zice mama și o ia în brațe.

— Nu-s bună de nimic. Sunt prea grasă.

Maria de-abia reușește să vorbească printre lacrimi:

— Așa a zis doamna Ionescu...

— Cum poate un profesor să vorbească așa? E inadmisibil! zice mama, cuprinsă de furie.

— Doamna Ionescu poate face orice, plânge Maria.

— Nimeni n-are voie să-i umilească pe ceilalți. Sun la școală! spune mama și pune mâna pe telefon.

— Nu suna! Doamna Ionescu o să se enerveze, spune Maria.

— Foarte bine! zice mama.

— Dar o să mă dea afară din școală, și așa sunt prea grasă...

De aceea curățenia durează o veșnicie – dar cât de multă bucurie îi aduce! Aproape la fel de multă ca privitul spectacolelor de balet. Muzica le înalță pe dansatoarele care sar în aer de parcă zboară ca păsările, apoi aterizează pe vârful degetelor, pentru ca peste o clipă să-și ia din nou zborul. Și Maria ar vrea să facă la fel, de aceea sare tot timpul și-și mișcă picioarele în toate părțile. Ana zice că de la atâta dat din picioare, acestea i se vor lungi peste măsură. Vlad crede că așa ceva nu se poate, dar când sora lui dă jos abajurul lămpii de tavan cu piciorul, își schimbă părerea și începe să poarte casca de bicicletă prin casă. Iar Maria continuă să exerseze, pentru că vrea să devină o balerină adevărată, una care dansează pe scenă, și nu doar în cameră, între birou și pat.

De aceea se hotărăște să dea examenul de admitere la școala de balet, dar acesta nu este deloc ușor. La întâlnirea dinaintea examenului, la care s-a dus cu părinții, i s-a spus că nu sunt acceptați decât cei mai buni. Dar Maria nu se dă bătută, se străduiește și exersează și mai mult, deși Vlad este de părere că mai mult nu se poate. Iar Ana își privește cu admirație sora mai mare, văzând-o că profită de fiecare clipă liberă ca să exerseze. Dinții și-i spală stând pe vârful picioarelor, se leagă la șireturi cu fruntea aproape lipită de genunchi, iar la filme se uită cu un picior lipit de cadrul ușii. Totul doar ca să ajungă la școala mult-visată. Și deși îi pare puțin rău să se despartă de clasa ei, când își vede numele pe lista copiilor acceptați, dansează dansul fericirii chiar acolo, pe trotuar. E clar: visurile se împlinesc!

În prima zi de școală, Maria se trezește în zori. Își pune poantele, și le dă jos, iar și le pune, își probează fustița de antrenamente, apoi încearcă să-și prindă părul într-un coc.

— Părul unei balerine trebuie să fie mereu curat și pieptănat bine. Asta înseamnă că niciun fir de păr nu poate fi mai rebel. Nici măcar unul! le spusese la întâlnire doamna Ionescu, profesoara de dans clasic.

Maria nu vrea s-o dezamăgească, dar părul ei nu vrea să asculte și i se ridică pe lateral. Din fericire, în ajutor îi sar mama, câteva agrafe de metal și puțin fixativ.

- Nu te doare? o întreabă Ana, îngrijorată.
- Un pic, dar este în regulă.
- Maria e curajoasă.
- Nu iese niciun fir?
- Niciunul, confirmă Ana, cu ușurare.

Din acea zi, cocul bine strâns a devenit o realitate a fiecărei dimineți, la fel ca trezitul mai devreme, pentru că la școala de balet, fiecare zi începe cu două ore de dans clasic, la care nu este permisă întârzierea.

— În școala noastră nu e loc pentru leneși, repetă în fiecare zi doamna profesoară Ionescu.

Maria vrea să protesteze, să spună că ea nu este cătuși de puțin leneșă, însă profesoara flutură doar din mână, ca și când ar alunga o muscă. E foarte neplăcut. Dar când doamna Ionescu spune același lucru și a doua oară, Maria începe să se gândească la faptul că, poate, profesoara ei are dreptate. La urma urmei, fusese o dansatoare celebră, iar fotografiile ei sunt înșirate de-a lungul coridorului școlii. Sigur știe ce zice, iar ea, Maria, într-adevăr este cam leneșă. Dacă n-ar fi așa, doamna Ionescu n-ar trebui să se enerveze tot timpul și să se încrunte amenințător, pândindu-i fiecare mică imperfecțiune.

